

Danny Graver
Édentől nyugatra
(részlet)

(...)

Olivia érezte Dolly izgatottságát, és most Josy nyugtalansága is átsugárzott hozzá. Valami történhetett a központban, amíg ők távol voltak, és szerette volna tudni, mi az. Ha rájuk nézve kedvezőtlen, fel kéne készülniük rá.

Dr. Kent reagálására számítottak – emiatt csinálták a cirkuszt a modulátorokkal –, de amikor utasította őket, hogy haladéktalanul térjenek vissza a központba, a hangjából nem csak ingerültség áradt, amiért megszegették a szabályzatot, hanem még valami más is.

Fenyegetettség.

Olivia tisztán érezte.

A Központban már várt rájuk Berti, talán azért, hogy eszükbe se jusson elbóklászni valamerre, esetleg azért, hogy mutassa az utat Kristen irodája felé, ha elfelejtették volna. Ő legalábbis ez utóbbira hivatkozott, mikor kérdés nélkül is magyarázkodni kezdett a lányoknak.

Ahogy a folyosókon lépkedtek, Olivia egyre határozottabban érzékelte az őket körülölelő feszültséget. Aztán amikor befordultak az irodához vezető utolsó folyosóra, meghallották Kent doktornő hangját, ahogy ingerülten vitatkozik valakivel:

– ...a kolónia vezetőjének parancsát, maga sem írhatja fölül... jegyezze meg most és mindenkorra! Nem fogom engedni, hogy kényük-kedvük szerint...

– Feleslegesen hisztériázik, doktornő – hallatszott egy nem kevésbé ingerült férfihang. – Ugyanazokat a köröket futja már félórája. A parancsom egyértelmű és felülbírállhatatlan. Maga semmit sem tehet.

– Ehhez azért még Ferguson parancsnoknak is lesz néhány szava...

– Csak tessék! Hívja fel, pattogjon neki!

Olivia megtorpant, és megállította Dollyt is.

A doktornő folytatta:

– Nézze, én lennék a legboldogabb a világon, ha nem kellene ezeket a hígagyú, ostoba bajkeverőket alkalmaznom, de rám tukmálták őket, és valóban szükségünk van új erőforrásokra, mert akadt néhány komoly problémánk és...

– Engem ez nem érdekel, doktor Kent! – vágott a szavába durván a férfi. – A parancsot akkor is teljesítenem kell, ha magának nem tetszik...

– Figyelne rám, legalább egyetlen percre?!

– Ne erőlködjön, asszonyom! Kár minden további szóért!

Berti egyhelyben toporgott, láthatóan nem tudta, mit tegyen. Ám ekkor a sarkon túlról sietős lépések zaja hallatszott, és ez eldöntötte a kérdést. Folytatták az útjukat.

Dr. Kent irodájában két sötétruhás férfi ácsorgott, az egyik az ablak előtt, a másik háttal az ajtónak. Kristen közöttük járkált faltól-falig zaklatottan. Vékony vászonnadrágot és kék blúzt viselt, ami még jobban kiemelte szőke haját, karcsúságát, de a már nem épp hamvas arcbőrét is, amit most ráncok barázdáltak.

– Panaszt fogok emelni a Kolonizációs Bizottságnál... biztos lehet benne, hogy nem hagyom annyiban, és... – dohogott, aztán benne rekedt a szó, mert meglátta a belépő Bertit és a lányokat. A zajra a két férfi is megfordult, és úgy bámultak Olivára és Dollyra, mint a porban nyáladzó csúszómászókra.

– Meghoztam a lá... az elítélteket – közölte Berti teljesen feleslegesen.

Olivia szemügyre vette a két idegen férfit, de nem tűntek ismerősnek számára. Azonban a jelenet – ahogy ott állnak vele szemben kihívóan, megvetően, mégis kíváncsian –, emlékképek sokaságát indította el az elméjében. Sötét, homályos és fenyegető emlékeket, amik rossz érzést keltettek

benne, épp mint álmában, amikor ismét megtapasztalta a félelmet és a fájdalmat, amit éber állapotában képtelen volt érezni.

– Mi történik? – kérdezte Olivia a doktornőtől, de nem fordult feléje, továbbra is a két férfit figyelte. – Mi ez a nagy izgalom? Nem kell díszkíséret, nagylányok vagyunk már, visszatálunk a Földre magunktól is.

A doktornő vágott egy grimaszt, de lenyelte a mérgét.

– A két úr a QWTS megbízásából érkezett... ügyvédek – közölte higgadtan, de látszott, mekkora erőfeszítést jelent neki fékezni az indulatait. – Az új parancs szerint magukat New Washingtonba szállítják. Ott kell ledolgozniuk az ítélet szerinti egy évet.

– Tegye hozzá, doktornő, hogy semmiféle jogalapjuk nem volt az elítéltek alkalmazására! – jelezte az egyik sötétruhás.

– A Kolonizációs Bizottság vezetőjének, Ferguson parancsnoknak egyértelmű utasítása volt, hogy...

– Megbízóimat egyáltalán érdekli, mi módon csikarta ki a parancsnoknál az engedélyt. Ismerjük az önök között évek óta tartó... baráti kapcsolatot... de ez nem mentesíti sem önt, sem a parancsnokot a törvények betartása alól.

Dr. Kent nem felelt. Összeszorította a száját, állát felszegte, úgy nézett szembe a férfival.

Olivia pedig nagyon meglepődött, de igyekezett titkolni. Ha eddig különösnek találta a nagy érdeklődést, ami körülvette őket, most bátran kijelentheti, Dollyval ők ketten a „legfelkapottabb közmunkások” az univerzumban. Hatalmas cégek versenyeznek és vitáznak azon, hogy a kukoricaföldeken gyűjtögessék-e a spórákat, vagy üresen kongó szellemirodákat takarítsanak a fővárosban.

Ejha!

– Mégsem rúgnak ki? – kérdezte csalódottan.

– Sajnos, nem tehetem... – felelte a doktornő. – De biztosíthatom róla, minden vágyam, hogy magukat az Édenen kívül tudjam.

– Jó hallani e biztató szavakat, Kristen – nyugtázta Olivia. – Csak így tovább!

Olivia pillantása találkozott Dollyével. Barátnője tanácstalanul és elveszetten ácsorgott az ajtóban.

– Hogyan szólítsam magukat... ügynök egy és ügynök kettő?

– Ügyvédek vagyunk, nem ügynökök – felelte a férfi komoran, aztán mégis megengedett magának egy féloldalas mosolyt. – De ha úgy könnyebb magának, engem hívhat Blacknek, a társamat White-nak!

– Hehe! Viccel, ugye?

– Valójában nem.

– Készen állnak? – kérdezte a társ.

Tényleg ügyvédek lehettek, annyi humor sem szorult beléjük, mint egy citromfacsaróba.

– Tőlem indulhatunk... – közölte Olivia unottan, és megvonta a vállát. – Végül is édesmindegy, hogy innen rúgnak ki pár nap múlva vagy a fővárosból.

– Van itt még valami – vágott közbe Dr. Kent. – Nem értem, mi ez a felhajtás maga körül, de... sokkal többen aggódnak az egészségi állapotáért, mint gondoltam.

– Hogy érti?

– Egy bizonyos Dr. Wayne Fahri érkezett félórával ezelőtt a Földről, hogy beültessen a bőre alá egy kapszulát, amit maga állítólag elmulasztott beadatni három nappal ezelőtt, és amiből mostanra kiürülhetett a hatóanyag. Eredetileg ezért hívtam vissza magukat.

– Dr. Fahri? Itt, az Édenen?!

– Azt mondta, hogy maga életveszélyes állapotba kerülhet, ha nem kapja meg időben a gyógyszert. Miért nem szólt az epilepsziájáról?

– Gondoltam, tudja. Biztos benne van az anyagomban.

– Abban, amit a bíróság átküldött, nincs. Ha jelzi a problémát, értesítettük volna a fővárosiakat, bizonyára nekik is van megfelelő gyógyszerük...

– Bizonyára – bólintott Olivia, de már egészen máshol jártak a gondolatai.

Nem örült túlzottan, amikor előző nap észrevette a depohenger apró dudorát a felkarja hátsó részén, és eszébe jutott, hogy elmulasztotta kicseréltetni. De különösebb izgalom sem töltötte el miatta. A kapszulában lévő gyógyszer egy évre volt elegendő, plusz-mínusz két nap. Vagyis, ha jól számol, akkor ma már egyáltalán nincs hatása. Azonban ilyen hosszú távú szer esetén, ennyi idő nélküle talán még nem végzetes. Hiszen azért depo a depo, hogy lassan adagolja a szervezet sejtjeibe a hatóanyagot, és nehezen hihető, hogy órára pontosan fogy ki belőle a szufla.

(...)